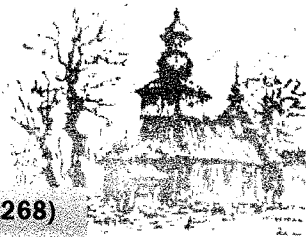

KRÓLOWA ANIOŁÓW

Wietrzno, 25.03. 2001 Nr 12 (268)

A to jest życie **WIERZĘ !** wieczne: aby
poznali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz
Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa. J. 17.3

Boga nikt nigdy nie widział, Ten Jednorodzony
Bóg, który jest w łonie Ojca, o Nim pouczył.
J1.17

Dołożmy starań, aby poznać Pana:

Miłości pragnę, nie krwawej ofiary, poznania Boga bar-
dziej niż całopaleń. Oz.6

*Co czynię, aby systematycznie i wytrwale poznawać Pana
Boga swojego.*

*Oby Bóg nie musiał się tak na mnie skarżyć, jak
skarżył się na naród wybrany.*

Jz 1.3 Wół rozpoznaje swego pana i osioł żłób
swego właściciela, Izrael na niczym się nie zna, lud
mój niczego nie rozumie.

Jesteśmy Twoim ludem, Panie, i Twoim dziedzictwem. Niech więc

*Twoje oczy będą otwarte na błaganie Twego sługi i bła-
ganie Twego ludu, abyś nas wysłuchał, ilekroć wołać
będziemy do Ciebie. Wszak Ty wybrałeś nas na dziedzic-
two spośród wszystkich ludów świata. 1 Krl 8,51—53a*

Zawierzmy Maryi

Rozważania o Matce Boga i Matce ludzi

ks. Teofil Siudy

CZEŚĆ MATKI PANA POZA LITURGIA

Liturgiczny kult maryjny nie jest jedynym przejawem pobożności maryjnej ludu Bożego. Pobożność ta przybierała w ciągu wieków rozmaite formy, w zależności od miejsca i czasu, różnej wrażliwości ludzi i różnicowanej tradycji kulturowej. Także współcześnie istnieje wiele różnych praktyk i ćwiczeń pobożnych ku czci Dziewicy Maryi. Ojcowie Soboru

Watykańskiego II przypomnieli, że należy je wysoko cenić, pamiętając jednak, by w treściach i formach tego kultu nie wychodzić poza granice właściwej nauki o Bogarodzicy i nie pomniejszać Jej postaci i zadania (por. KK 67).

Ostatni Sobór zaleca też, by wszelkie formy pobożności pozaliturgicznej „tak uporządkować, aby zgadzały się z liturgią, z niej poniekąd wypływały i do niej wiernych prowadziły, ponieważ ona ze swej natury znacznie je przewyższa” (KL 13). Dotyczy to także różnorakich form czci Matki Pana.

Pozaliturgiczny kult maryjny może i powinien przygotowywać i uzdalniać wiernych do kultu liturgicznego. Pobożne praktyki maryjne mogą pomóc w tym, aby kult liturgiczny nie pozostał tylko zewnętrznym przejawem ceremonii, ale by stanowił głębokie wewnętrzne przeżycie. Aby pobożne praktyki maryjne mogły skutecznie spełniać tę funkcję, należy usunąć z nich to wszystko, co nie zgadza się z nauką chrześcijańską. Chodzi przede wszystkim o przejawy pobożności maryjnej oparte w przesadny sposób na nadzwyczajnych wydarzeniach, jak prywatne objawienia czy cuda.

W *Marialis cultus* wymienione zostały praktyki maryjne, które mogą stanowić wartościową pomoc dla świętej liturgii – są nimi modlitwy: *Anioł Pański* i *Różaniec*. Papież Paweł VI podkreśla ich piękno oraz istotne znaczenie dla rozwoju życia chrześcijańskiego. Z jeszcze większą mocą czyni to dzisiaj Jan Paweł II.

Dziś tj. 25.03.2001 r **NIEDZIELA 4 W POSTU** □ Dziś po sumie Gorzkie Żale □ W **poniedziałek (25.03)** Uroczystość Zwiastowania Pańskiego □ W poniedziałek i wtorek Mszy św. nie będzie

□ W środę Msza św. o godz. 17.30. Przed Mszą św. Nowenna Nieustająca, hołd Matce Bożej składają dzieci kl. IV, o godz. 19.00 spotkanie z Matkami dzieci kl. II □ We czwartek Msza św. o godz. 17.30, a o godz. 19.00 spotkanie Grupy modlitewno-biblijnej □ W piątek tj. 30.03 o godz. 17.00 Droga Krzyżowa. Do rozważania poszczególnych Stacji zapraszam rodziny: 1. Krystyna i Jerzy Kozak; 2.- Zofia i Edward Kozubal; 3.- Agnieszka i Roman Kreżalek; 4.- Grażyna i Mariusz Król; 5.- Barbara i Tadeusz Kucharski; 6.- Michalina i Ferdynand Kusiak; 7.- Danuta i Lesław Lawera; 8.- Barbara i Kazimierz Leń; 9.- Kazimiera i Stanisław Lipka; 10.- Zofia i Zdzisław Liwosz; 11.- Maria i Jan Longawa; 12.- Danuta i Krzysztof Mackoś; 13.- Katarzyna i Ryszard Majchrzak; 14.- Małgorzata i Jerzy Malinowski. Proszę o samodzielne opracowanie sobie tekstów rozważań. □ W piątek jest szkoła modlitwy ostanio uczestniczy tylko połowa klasy. Serdecznie dziękuję tym Rodzicom i gratuluję tym dzieciom, które cenią sobie spotkanie z Bogiem na modlitwie. Jezus mówi: „Już was nie nazywam sługami, ale przyjaciółmi”. □ W piątek o godz. 20.15 Kurs Przedmałżeński. □ W sobotę Msza św. o godz. 7.30 rano. □ **Składam serdeczne Bóg zapłać Tym wszystkim, którzy uczestniczyli we Mszy św. Dziękczynienia w dniu 22.03.2001, oraz za wszystkie życzenia, kwiaty i prezenty. Niech dobry Bóg, który w każdym człowieku dostrzega i ceni to co szlachetne, tym się raduje i po Bożemu wynagradza, będzie dla Was drodzy Parafianie prawdziwą nagrodą. Szczęść Wam Boże!**

□ Jak na Boże Narodzenia kupujemy świece, by w ten sposób pomóc biednym dzieciom, tak na Wielkanoc można kupić baranka za trzy złote (można więcej). Dochód przeznaczony na pomoc najbiedniejszym. Mamy do sprzedania tylko 30 (trzydzieści) sztuk.

W tym tygodniu za łaskę chrztu świętego

dziękują: 27.03 Bartosz Czaja, Tadeusz Czaja, Kamil Dziadowicz, Arkadiusz Szuba; 28.03 Zofia Mikosz, 30. Wojciech Lipka; 31.03 Katarzyna Cichoń.

Za łaskę sakramentu małżeństwa dziękują w rocznicę jego ślubu: 26.03 Stefania i Józef Leś; 29.03 Zofia i Bronisław Guzik; 30.03 Danuta i Edward Sep.

J. Mah.

W rocznicę śmierci polecamy Miłosierdziu

Bożemu dusze wiernych zmarłych: 26.03 + Jan Kozubał; 27.03 + Katarzyna Kozubał; 29.03 + Jan Jasiński; 31.03 Julian Pachana, + Franciszka Twardowska.

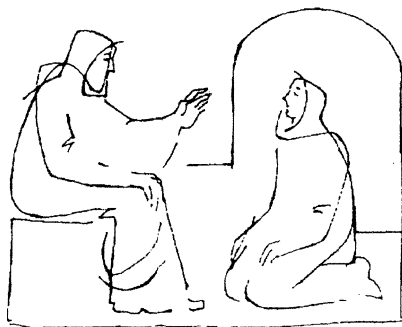
Wieczne odpoczywanie racz im dać Panie!

Msze św. 1. pon. 26.03
2. wt. 27.03.;
3. śr 28. 03;
4. czw. 29. 03.....;
5. piąt. 30. 03 + Leonia Sanocka
6. sob. 31. 03 + Julian Pachana
7. n. 1. 04

W kościele sprzątali: Lucyna Smaga, Anna Guzik, Magdalena i Wacław Szczurek; **Bóg zapłać!**

Bądź przy mnie, Panie,
na pustyni moich pokus.
Bądź przy mnie, Panie,
gdy moja wola wsiąka
jak woda w piasek.
Bądź przy mnie, Panie,
gdy bezwolnie wydaję
siebie demonom.
Bądź przy mnie, Panie,
i walcz we mnie.

WIELKI POST

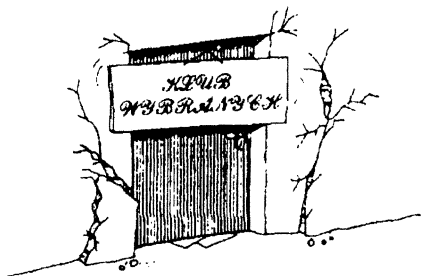

A. Simc

Wyciszyć się

Ucisz serce,
ucisz zmysły,
ucisz w myślach
wypowiadane słowa.
Dobrze jest znaleźć Boga,
który jest cizą w wieczności.

Antoine de Saint-Exupéry

D. Dorenbeck

**Gdy kilku ludzi
jest nawzajem
z siebie bardzo
zadowolonych,
można być pewnym,
że są w błędzie.**

Johann Wolfgang Goethe

List apostolski
Novo Millennio Ineunte
Ojca Świętego Jana Pawła II

do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000

Do Biskupów, do Kapłanów i Diakonów, do Zakonników i Zakonnice oraz wszystkich Wiernych

Świadectwo Ewangelii

17. Kontemplacja oblicza Chrystusa winna czerpać inspirację z tego, co mówi o Nim Pismo Święte, które od pierwszej do ostatniej strony przeniknięte jest Jego tajemnicą, ukazywaną w niejasnym zarysie w Starym Testamencie, a w pełni objawioną w Nowym, co pozwala św. Hieronimowi orzec stanowczo, że «nieznajomość Pisma to nieznajomość samego Chrystusa». Zachowując więc z *Pismem Świętym*, otwieramy się na działanie Ducha (por. J 15,26), z którego teksty biblijne biorą początek, a zarazem na *świadczenie Apostołów* (por. J 15,27), którzy bezpośrednio zetknęli się z Chrystusem, Słowem życia, widzieli Go na własne oczy, słyszeli własnymi uszami, dotykali rękoma (por. 1 J 1,1).

Za pośrednictwem Apostołów dotarła do nas ich wizja wiary, potwierdzona przez konkretne świadectwo historyczne: świadectwo prawdziwe, które Ewangelie - choć poddane zostały złożonemu procesowi redakcyjnemu i choć miały służyć przede wszystkim katechezie - przekazują nam w sposób w pełni wiarygodny.

18. Ewangelie bowiem nie chcą uchodzić za wyczerpującą biografię Jezusa, odpowiadającą normom współczesnych nauk historycznych. Mimo to *wylaniące się z nich oblicze Nazarejczyka ma solidny fundament historyczny*, ponieważ tworząc go Ewangelisci starali się zgromadzić wiarygodne świadectwa (por. Łk 1,3) i opierać się na dokumentach, które poddane zostały wnikliwemu rozeznanii Kościoła. Właśnie z tych najwcześniejszych świadectw zaczerpnęli i pod wpływem oświecającego działania Ducha Świętego pojeśli po ludzku zaskakującą prawdę o dziewiczych narodzinach Jezusa z Maryi, małżonki Józefa. Od tych, którzy znali Go w okresie około trzydziestu lat, jakie spędził w Nazarecie (por. Łk 3,23), uzyskali wiadomości o życiu tego «syna cieśli» (Mt 13,55), który sam stał się «cieślą» i którego powiązania rodzinne były wszystkim wiadome (por. Mk 6,3). Zdobyli świadectwa o Jego religijności, która kazała Mu udawać się wraz z krewnymi z doroczną pielgrzymką do świątyni jerozolimskiej (por. Łk 2,41), a przede wszystkim skłaniała do częstego odwiedzania synagogi w rodzinnym mieście (por. Łk 4,16).

Wiadomości stają się później bogatsze - choć nadal nie składają się na systematyczną i szczegółową relację - gdy przechodzimy do okresu działalności publicznej, rozpoczynającej się w momencie, kiedy młody Galilejczyk przyjmuje w Jordanie chrzest od Jana Chrzciciela, a umocniony świadectwem z wysoka i świadomością, że jest «synem umiłowanym» (Łk 3,22), zaczyna przepowiadać nadejście Królestwa Bożego, nauczając o jego zasadach i jego mocy słowami oraz poprzez znaki łaski i miłosierdzia. Ewangelie zatem ukazują Go nam, jak przemierza miasta i wioski, prowadząc z sobą dwunastu Apostołów, których sam wybrał (por. Mk 3,13-19), oraz grupę kobiet, które im służą (por. Łk 8,2-3), i przyciągając tłumy, które Go szukają i idą za Nim, chorych, którzy pragną zaznać Jego uzdrawiającej mocy, i rozmówców, którzy z różnym pożytkiem słuchają Jego słów.

Ewangeliczna relacja skupia się potem na opisie narastającego napięcia, jakie wytwarza się między Jezusem a głównymi ugrupowaniami religijnymi Jego epoki, aż po ostateczny konflikt, którego dramatyczny epilog dokonuje się na Golgocie. Jest to godzina ciemności, po której wschodzi nowa, promienna jutrenka nieprzemijającego dnia. Końcowe rozdziały Ewangelii ukazują zatem Nazarejczyka jako zwycięzcę śmierci, opisują Jego pusty grób i idą za Nim szlakiem kolejnych objawień, w których uczniowie, najpierw pełni wątpliwości i zdumienia, a potem niewymownej radości, spotykają Go żywego i jaśniejącego chwałą, otrzymują od Niego dar Ducha Świętego (por. J 20,22) oraz nakaz głoszenia Ewangelii «wszystkim narodom» (por. Mt 28,19).